

РЕШЕНИЕ

№ 6939

гр. София, 30.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав,
в публично заседание на 07.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **9590** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 118, ал.1 от КСО.

Образувано е във връзка с определение № 29558/23.08.2023 г. на СРС, 33 състав, постановено по гр. № 45482/2023 г., с което делото е изпратено по подсъдност на АССГ.

Съдът е сезиран с жалба от Д. В. В. от [населено място], конкретизирана на 06.11.2023 г. с жалба вх. № 39431 по описа на АССГ /л. 31,32/, срещу Решение № 1040-21-607/16.10.2023 г. на Директора на ТП на НОИ - С. град, с което е отхвърлена като неоснователна жалбата й против Разпореждания с № О-21-999-00-[ЕГН]/05.07.2023г. и № О-21-999-00-[ЕГН]/11.08.2023 г., издадени от длъжностно лице по изплащането на обезщетенията и помощите, с които на основание чл. 40, ал. 3 от КСО, във вр. с чл. 47, ал. 1 от Наредба за паричните обезщетения и помощите от държавно обществено осигуряване /НПОПДОО/ е отказано отпускане на обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване по болничен лист с № 1999656, серия Е2023, от 04.07.2023 г., за периода 16.06.2023 г. - 23.07.2023 г. (вкл.) и болничен лист № 1209646, серия Е2023, от 26.07.2023г. (продължение), за периода 24.07.2013 - 22.08.2023 г. (вкл.).

Излагат се съображения за незаконосъобразност на решението и искане за неговата отмяна.

В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от адв. Х. /служебен защитник/, която моли съда да уважи жалбата. Подробни съображения по съществото

на спора излага в писмена защита.

Ответникът - Директор на ТП на НОИ - С. град, се представлява от юрк. А., която моли за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована - не изпраща представител.

Административен съд, С. град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна, следното:

По делото не се спори, а се установява и от представените доказателства, че жалбоподателката е била в трудовоправни отношения с "НИКОН-НК" ЕООД, ЕИК[ЕИК], считано от 03.04.2023 г., като същите са прекратени на 28.04.2023 г.

Видно от данните съдържащи се административната преписка на 04.07.2023 г. в информационната система за електронен обмен на документи в ТП на НОИ и данни от осигурител "НИКОН-НК" ЕООД, ЕИК[ЕИК] е постъпило удостоверение (Приложение № 9), относно правото на парично обезщетение по болничен лист № Е20231999656 за периода от 16.06.2023г. до 23.07.2023 г. /вкл./, с режим - 8 календарни дни болничен и 30 календарни дни домашен, издаден на Д. В. В..

При обработката на така представения болничен лист е извършена проверка в информационната система на НОИ, относно осигурителния статус на Д. В.. Установено е, че за момента на настъпване на временната неработоспособност за лицето в Регистъра на осигурените лица (Р.), осигурителят е подал и данни за край на осигуряването на 27.04.2023 г., а в Регистъра на трудовите договори (Р.) е подадено уведомление за прекратяване на трудовия договор считано от 28.04.2023 г. В данните по чл. 5, ал. 4 от КСО е констатирано, че за периода от 01.03.2023 г. до 04.04.2023 г. /вкл./, от 28.04.2023 г. до 30.04.2023 г. /вкл./, от 01.05.2023 г. до 31.05.2023 г. /вкл./, от 01.06.2023 г. до 30.06.2023 г. /вкл./ и от 01.07.2023 г. до 24.07.2023 г. /вкл./, Д. В. е получавала парично обезщетение за безработица от ДОО, където е осигурено лице само за инвалидност поради общо заболяване, за старост и смърт, без общо заболяване и майчинство.

Ръководителят по изплащането на обезщетенията и помощите (оправомощен със заповед № 1015-21-79/03.02.2017 г. - л. 11) е постановил Разпореждане № 0-21-999-00-[ЕГН]/05.07.2023 г., с което на основание чл. 10, ал. 1 и чл. 40, ал. 3 от КСО и чл. 47, ал. 1 от НПОПДОО е отказал отпускане на парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване. В мотивите на разпореждането е посочено, че към деня на настъпване на временната неработоспособност (16.06.2023г.) Д. В. не е в кръга на осигурените лица за риска "общо заболяване и майчинство" и няма качеството на осигурено лице по смисъла на §1, т. 3 от ДР на КСО – правоотношението /осигуряването/ на лицето е прекратено считано от 28.04.2023 г. (л. 10).

На 26.07.2023 г. в ТП на НОИ - С. град от В. е депозирано заявление вх. № 1019-21-12197/21.07.2023 г. (л. 60), с отправено искане, за изплащане на парично обезщетение за временна неработоспособност настъпила на 16.06.2023 г. В същото жалбоподателката конкретно твърди, че получава обезщетение за безработица. Същата сочи, че след като бъде прекратено изплащането на обезщетение за безработица и се следва „отпускане на доход, съгласно ДОО в продължение на от 6 до 12 месеца тъй като е безработна в болничен, поради общо заболяване“. В отговор е изпратено писмо изх. № 1019-21-12197#1/26.07.2023 г. на директора на ТП на НОИ –

С. град (л. 61).

На 10.08.2023 г. в ТП на НОИ - С. град, чрез осигурител "НИКОН-НК" ЕООД е представено последващо удостоверение (Приложение № 9) към болничен лист (продължение) с № E20231209646, относно периода от 24.07.2023 г. до 22.08.2023 г. /вкл./, с режим - 30 календарни дни домашен, за изплащане на парично обезщетение по реда на НПОПДОО.

С Разпореждане № 6-21-999-00-[ЕГН]/11.08.2023 г. на длъжностно лице по изплащането на обезщетенията и помощите (оправомощено със заповед № 1015-21-79/03.02.2017 г.) на основание чл. 10, ал. 1 и 40, ал. 3 от КСО и чл. 47, ал. 1 от НПОПДОО на В. е постановен отказ за изплащане на парично обезщетение за периода. По същество не са променени мотивите за отказ, а именно, че към деня на настъпване на временната неработоспособност (24.07.2023 г.) В. не е в кръга на осигурените лица за съответния риск (л. 13).

Жалбоподателката със своя жалба вх. № 1012-21-867/01.09.2023 г. (л. 6) е оспорила така постановените разпореждания с № 0-21-999-00-[ЕГН]/05.07.2023 г. и № 0-21-999-00-[ЕГН]/11.08.2023 г., с които на основание чл.10, ал. 1 и чл. 40, ал. 3 от КСО и чл. 47, ал.1 от НПОПДОО е постановен отказ за отпускане на обезщетение за временна неработоспособност по болнични листове за периода от 16.06.2023 г. до 23.07.2023 г. /вкл./ и от 24.07.2023 г. до 22.08.2023 г. /вкл./.

Въз връзка с жалбата на В. е постановено решение № 1040-21-607/16.10.2023 г. на директора на ТП на НОИ – С. град, с което същата е отхвърлена като неоснователна. В решението е посочено, че в хода на контролното административно производство е извършена проверка в административната преписка, Р. и Р.. Констатирано е, че действително в данните по чл. 5, ал. 4 от КСО, осигурителят е подал край на осигуряването на 27.04.2023 г. и прекратяване на трудовия договор считано от 28.04.2023 г.

По повод изложените от В. възражения, че е трудоустроено лице, което попада в хипотезата на чл. 47 и чл. 48 от КСО в решението е изтъкнато, че е извършена проверка в Електронния регистър на болничните листове и решенията по обжалването им (ЕРБЛРО). Установено е, че за жалбоподателката за периода от 16.06.2023 г. до 23.07.2023 г. (вкл.), органът на медицинската експертиза е констатирал временната неработоспособност и е издал болничен лист № 1999478 (първичен) с код на причината за заболяване "01" - "общо заболяване" и диагноза по М.: D25.1 - "Интрамурален лейомиом на матката". За периода от 24.07.2023 г. до 22.08.2023 г. (вкл.), органът на медицинската експертиза е констатирал временната неработоспособност и е издал болничен лист № 1209646 (продължение), с код на причината за заболяване "01" - "общо заболяване" и диагноза по М.: D25.1 - "Интрамурален лейомиом на матката". Административният орган е обърнал внимание, че в представените пред ТП на НОИ - С. град удостоверения Приложение № 9 от осигурителя "НИКОН-НК" ЕООД, за болнични листове № 1999656, серия E2023, от 04.07.2023 г. /л. 15/, и № 1209646, серия E2023, от 26.07.2023 г. (продължение) – л. 16 липсват попълнени данни за издадена заповед за трудоустрояване. В решението на административния орган е изтъкнато още, че в хода на контролното производство се е потвърдило, че през периода на временната неработоспособност жалбоподателката е получавала парично обезщетение за безработица включително и към 16.06.2023 г., поради което не отговаря на условията чл. 40, ал. 1 от КСО, тъй като не е осигурено лице за риска "общо заболяване и

майчинство“. Решението е връчено на 03.11.2023 г. (л.48) и е оспорено с жалба до АССГ с вх.№ 39431/06.11.2023г. (л.31 и сл.).

В хода на съдебното производство като писмени доказателства са приети представените с жалбата и административната преписка писмени документи, както и допълнително ангажираните от страните, във връзка с дадени от съда указания и по тяхна инициатива. На основание чл. 186 ГПК по делото е представено писмо изх. № 1524-00-158#1/15.02.2024 г. на директора на офис „М.“ при ТД на НАП С., в което информира, че за периода 16.06.2023 г. – 23.07.2023 г. и за периода 24.07.2023 г. – 22.08.2023 г. Д. В. не е осигурено лице за общо заболяване и майчинство. Посочено е, че лицето е било осигурено през месец януари 2023 г. с осигурител „В. Е.“ и месец април 2023 г. с осигурител „НИКОН-НК“ ЕООД (л. 109). На 22.04.2024 г. е представено и писмо изх. № 1524-00-416#1/17.04.2024 г. (л. 141) с обща информация, че през 2022 г. за Д. В. има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО от работодател/осигурител, като осигурено лице за всички осигурителни социални рискове.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал.1 АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, Административен съд София - град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство съгласно чл. 118, ал. 1 от КСО е Решение № 1040-21-607/16.10.2023 г. на директора на ТП на НОИ - С. град. Това решение е издадено от компетентен орган видно от приложената по делото Заповед № 1712/17.08.2015 г. на управителя на НОИ (л. 47). Решението отговаря в пълнота на изискванията на чл. 59 от АПК и съдържа всички изискуеми елементи съгласно нормата. Същото е в писмена форма и в него са определени всички елементи, касаещи двата отказа за изплащане на паричното обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване, обективирани в Разпореждания №№ О-21-999-00-[ЕГН] от 05.07.2023 г. и № О-21-999-00-[ЕГН] от 11.08.2023г. на ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите в ТП на НОИ – С..

Визираните разпореждания отговарят на изискванията на чл. 59 от АПК и съдържат всички изискуеми елементи съгласно нормата. Същите са в писмена форма и в тях са определени всички елементи, касаещи отказа за изплащане на паричното обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване по болничен лист № 1999656, серия Е2023, от 04.07.2023 г., за периода 16.06.2023 - 23.07.2023 г. (вкл.), както и болничен лист № 1209646, серия Е2023, от 26.07.2023г. (продължение), за периода 24.07.2023 - 22.08.2023 г. (вкл.). В този смисъл разпорежданията съдържат правното основание за издаването им, фактическите основания, посочено е длъжностното лице, на което е възложено издаването на разпореждания за отказ за изплащане на паричните обезщетения за временна неработоспособност, трудоустрояване, бременност и раждане и за отглеждане на малко дете и помощите на ДОО, а именно това съответно са длъжностните лица Д. П. – началник на отдел „ПОВН“ и Л. К. – началник на сектор „Обработка на документи“ в отдел „ПОВН“, на които с изрична заповед № 1015-21-79/03.02.2017 г. на директора на ТП на НОИ - С.

град, цитирана във всеки акт, е възложено да издава разпореждания, при изпълнение на възложените функции на административен орган по чл. 40, ал. 3 и ал. 4 от КСО.

Съдът намира, че оспореното решение се явява валиден административен акт, който е издаден в надлежна писмена форма от оправомощен орган, в кръга на неговата материална и териториална компетентност. В хода на административното производство не са допуснати процесуални нарушения и противоречие с материалния закон.

При преценката дали е осигуряване водещи са разпоредбите, уреждащи възникването, времетраенето, прекъсването и прекратяването на осигуряването.

Съгласно чл. 40 ал. 1 от КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най - малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск. Нормата регламентира две предпоставки за придобиване на право на парично обезщетение за временна неработоспособност, които следва да са налице кумулативно: 1) лицето да е осигурено за общо заболяване и майчинство към датата на настъпване на неработоспособността и 2) да има най-малко 6 месеца осигурителен стаж за този риск. В случая наличието на изискуемият осигурителен стаж е несъмнено, но другата предпоставка за отпускане на търсеното от В. парично обезщетение не е налице, както законосъобразно е приел и административният орган.

Съгласно чл.10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват дейност по чл.4 или чл.4а, ал.1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Следващата ал. 2 на същата разпоредба определя, че осигуряването се прекъсва през периодите, които не се зачитат за осигурителен стаж, независимо, че дейността по чл.4 или чл.4а, ал1 не е прекратена.

Осигурено лице по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на КСО е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 от КСО и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл.10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 1, т. 1-3 и 5.

Редът за упражняване на правото на обезщетение е регламентиран в Наредба за парични обезщетения и помощи от ДОО /НПОПДОО/. В чл. 3, ал. 1 е уредено, че паричните обезщетения за временна неработоспособност, бременност и раждане до 135 календарни дни или трудоустрояване се изплащат при ползване на отпуск или при трудоустрояване въз основа на болничен лист. Следователно временната неработоспособност като осигурен социален риск и основание за придобиване на право на парично обезщетение се удостоверява с болничен лист, издаван от органите на медицинската експертиза.

За всеки болничен лист осигурителите, техните клонове и подразделения и осигурителните каси представят в НОИ удостоверение по образец съгласно приложение № 9 с данни относно правото на парично обезщетение /чл. 8, ал. 1 от НПОПДОО/.

В конкретния случай, в представеното от осигурителя приложение № 9 към болничен лист с № 1999656 и болничен лист № 1209646 (продължение) е декларирана дата на прекратяване на правоотношението или осигуряването, считано от 28.04.2023 г. В тази връзка с процесните две разпореждания на ръководителя по изплащаното на

обезщетенията и помощите, на основание чл. 40, ал. 3 от КСО и чл. 47 от НПОПДОО на Д. В. е отказано паричното обезщетение за периода на временна неработоспособност поради общо заболяване. В мотивите е посочено, че В. няма качество на осигурено лице по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на КСО (т.е. не е била осигурено лице за риска „общо заболяване и майчинство“). В тази връзка спорно по делото е обстоятелството, дали В. към датите на временната неработоспособност - 16.06.2023 г. и 24.07.2023 г. притежава качеството на осигурено лице по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на КСО, доколкото е установено, че в приложение № 9 към всеки от визираните болнични листове, представени от осигурителя „НИКОН-НК“ ЕООД, е отразена дата на край на осигуряването - 27.04.2023 г., тъй като считано от 28.04.2023 г. трудовото правоотношение е прекратено и за периода на временната неработоспособност в от/до (вкл.) са отразени 0 работни дни с право на парично обезщетение.

Видно от данните в Р. (л. 70 и сл.), както от удостоверенията за предоставяне на данни от „НИКОН-НК“ ЕООД (л. 66 и л. 68), към датите на настъпване на временната неработоспособност, съответно 16.06.2023 г. (с болничен лист № 1999656) и 24.07.2023 г. (с болничен лист № 1209646), липсва валидно съществуващо трудово правоотношение между Д. В. и осигурител „НИКОН-НК“ ЕООД. В случая административният орган правилно се е позовал и на данните по чл. 5, ал. 4 от КСО, от които е видно, че за периода от 01.03.2023 г. до 04.04.2023 г. (вкл.), от 28.04.2023 г. до 30.04.2023 г. (вкл.), от 01.05.2023 г. до 31.05.2023 г. (вкл.), от 01.06.2023 г. до 30.06.2023 г. (вкл.) и от 01.07.2023 г. до 24.07.2023 г. (вкл.) Д. В. е получавала парично обезщетение за безработица от ДОО. В тези периоди тя е осигурено лице само за инвалидност поради общо заболяване, за старост и смърт, без общо заболяване и майчинство, като няма и доходи. Последното се потвърждава и от писмо изх. № 1524-00-158#1/15.02.2024 г. на директора на офис „М.“ при ТД на НАП С., с което информира, че за периода 16.06.2023 г. – 23.07.2023 г. и за периода 24.07.2023 г. – 22.08.2023 г. Д. В. не е осигурено лице за общо заболяване и майчинство. Уточнено е, че лицето е било осигурено през месец януари 2023 г. с осигурител „В. Е.“ и месец април 2023 г. с осигурител „НИКОН-НК“ ЕООД (л. 109). Съдът обръща внимание, че в представеното впоследствие писмо изх. № 1524-00-416#1/17.04.2024 г. от ТД на НАП (л. 141) обективизираната данъчно – осигурителната информация освен, че е обща и не внася конкретика за осигуряването по месеци, касае предходна година – 2022 г., поради което не допринася за решаване на спора по делото. На следващо място жалбоподателката неоснователно се позовава на удостоверение от ТД на НАП С., изх. № 220232400140648/15.01.2024 г. (л. 79). От същото се установява, че В. е с непрекъснати здравноосигурителни права, което в случая не е спорно, поради което тази информация е извън предмета на делото.

Предвид безспорно установеното обстоятелство, че осигуряването на Д. В. В. е прекратено считано от 28.04.2023 г., от този момент тя е загубила качеството на осигурено лице по смисъла на КСО. Следователно, изводът на административния орган, че към датите 16.06.2023 г. и 24.07.2023 г. жалбоподателката не притежава качеството осигурено лице е правилен.

Съгласно чл. 25, ал.1 от Наредбата за медицинската експертиза /НМЕ/,

когато няма данни за трайно намалена работоспособност или трайно намалената работоспособност е под 50 %, но здравословното състояние на осигурения налага да работи при облекчени условия, включително при намален работен ден, той се трудоустроява с болничен лист. Съгласно чл. 47, ал.1 от КСО, трудоустроеният има правото на парично обезщетение, в следствие на заболяване, трудова злополука или професионална болест, ако на новата работа се намали трудовото му възнаграждение. От тук следва, че предпоставка за това обезщетение е заемането на нова работа като трудоустроен и намаляването на трудовото възнаграждение. И двете предпоставки се предопределят от трудоустрояване на друга позиция, именно на основание това трудоустрояване. Следователно, фактът на представянето на болнични листове, в случая за периодите от 16.06.2023 г. до 23.07.2023 г. и периода от 24.07.2023 г. до 22.08.2023 г., е предпоставка за трудоустрояване на друга работа, но при наличието на трудово правоотношение, което в случая липсва, тъй като трудовият договор на В. с „НИКОН-НК“ ЕООД е прекратен считано от 28.04.2023 г. От визираната дата и осигуряването на жалбоподателката е прекратено, което е надлежно отразено и в приложените по делото справки от Р.. Съдът намира за неотнормими към спора, предмет на настоящето производство и възраженията на процесуалния представител на оспорващата изложени в писмената защита, че административният орган не е обследвал осигурителния стаж на В. и не се е съобразил, че към 17.11.2023 г. същата е имала активен трудов договор, тъй като касае период следващ процесните.

Съобразно гореизложеното съдът намира, че административният орган правилно е приложил материалния закон и на жалбоподателката правилно е отказано изплащане на парично обезщетение за временна неработоспособност с Разпореждания с № О-21-999-00-[ЕГН]/05.07.2023 г. и № О-21-999-00-[ЕГН]/11.08.2023 г., издадени от длъжностно лице по изплащането на обезщетенията и помощите. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ, препращащ към чл. 24 от Наредба за заплащане на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, във връзка с чл. 118, ал. 2 КСО, Административен съд София - град, III отделение, 44 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. В. В. от [населено място] срещу Решение № 1040-21-607 от 16.10.2023 г. на Директора на ТП на НОИ - С. град, с което е отхвърлена като неоснователна жалбата й против Разпореждане № О-21-999-00-[ЕГН] от 05.07.2023г. и Разпореждане № О-21-999-00-[ЕГН] от 11.08.2023г., издадени от ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите в ТП на НОИ – С. град.

ОСЪЖДА Д. В. В., с ЕГН: [ЕГН] да заплати на Националния осигурителен институт сумата от 100 (сто) лева - разноски за юрисконсултско

възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: